

sygn. akt III AUa 347/24

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 marca 2025 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w osobie sędziego Urszuli Iwanowskiej, po rozpoznaniu w dniu 12 marca 2025 r., w Szczecinie, na posiedzeniu niejawnym,

sprawy z odwołania T. B.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w S.

o wysokość emerytury

na skutek apelacji organu rentowego od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie VI Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 3 lipca 2024 r., sygn. akt VI U 528/24,

oddala apelację.

sędzia Urszula Iwanowska

sygn. akt III AUa 347/24

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 7 lutego 2024 r. (znak: (...)) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. odmówił T. B. przeliczenia emerytury wskazując, że brak jest w jego przypadku podstaw do obliczenia emerytury w wieku powszechnym bez zastosowania przepisu art. 25 ust. 1 pkt. 1b ustawy emerytalnej.

W odwołaniu od powyższej decyzji T. B. wniósł o jej zmianę i obliczenie emerytury w wieku powszechnym, mając na uwadze treść wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 6 marca 2019 r., P 20/16, czyli bez zastosowania regulacji zawartej w art. 25 ust. 1b ustawy emerytalnej.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie w całości, przedstawiając argumentację jak w zaskarżonej decyzji oraz wskazując, że orzeczenie na które powołuje się ubezpieczony dotyczy innej kategorii ubezpieczonych, tj. kobiet urodzonych w 1953 roku.

Wyrokiem z dnia 3 lipca 2024 r. Sąd Okręgowy w Szczecinie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zmienił zaskarżoną decyzję i wskazał, że organ rentowy ponownie obliczy wysokość emerytury ubezpieczonego w wieku powszechnym, a przy obliczaniu jej wysokości pominie przepis art. 25 ust. 1b ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS (punkt I) oraz stwierdził brak podstaw do ustalenia odpowiedzialności organu rentowego za nie wydanie decyzji w terminie (punkt II).

Powyższe orzeczenie Sąd Okręgowy oparł o następujące ustalenia faktyczne i rozważania prawne:

T. B. urodził się w dniu (...)

Decyzją z dnia 2 listopada 2010 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. przyznał ubezpieczonemu od dnia 27 września 2010 r. emeryturę (w obniżonym wieku z tytułu wykonywania pracy w szczególnych warunkach).

Decyzją z dnia 1 lutego 2021 r. organ rentowy w rozpoznaniu wniosku ubezpieczonego z dnia 27 września 2010 r. (uwaga SA winno być: 28 września 2020 r.), przyznał ubezpieczonemu od dnia 26 września 2020 r. emeryturę w wieku powszechnym. Emerytura została obliczona zgodnie z treścią art. 26 ustawy emerytalnej, tj. ustalając podstawę obliczenia emerytury, od sumy

zwaloryzowanego kapitału początkowego i zwaloryzowanej kwoty składek na indywidualnym koncie (przed podzieleniem przez średnią przewidywanego okresu życia), odjęto kwotę pobranej dotychczas emerytury w wieku obniżonym.

Pismem z dnia 22 stycznia 2024 r. (wpływ do ZUS w dniu 26 stycznia 2024 r.) ubezpieczony wniósł o przeliczenie jego emerytury w wieku powszechnym bez zastosowania regulacji zawartej w przepisie art. 25 ust. 1b ustawy emerytalnej.

W odpowiedzi organ rentowy wydał zaskarżoną decyzję.

Trybunał Konstytucyjny wyrokiem z dnia 4 czerwca 2024 r., sygn. akt SK 140/20, orzekł, że art. 25 ust. 1b ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2023 r., poz. 1251) w zakresie, w jakim dotyczy osób, które złożyły wniosek o przyznanie świadczeń, o których mowa w tym przepisie, przed 6 czerwca 2012 r., jest niezgodny z art. 67 ust. 1 w związku z art. 2 Konstytucji.

Po ustaleniu powyższego stanu faktycznego oraz na podstawie przepisów prawa niżej powołanych Sąd Okręgowy uznał odwołanie za uzasadnione.

Sąd pierwszej instancji wskazał, że T. B., w oparciu o treść art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t. j. Dz. U. z 2023 r., poz. 1251 ze zm.; powoływana dalej jako: ustawa emerytalna), przyznano od dnia 26 września 2010 r. - na podstawie wniosku złożonego w dniu 27 września 2010 r. - prawo do emerytury w obniżonym wieku w związku z wykonywaniem pracy w szczególnych warunkach.

Następnie sąd meriti podniósł, że ustawą z dnia 11 maja 2012 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2012 r., poz. 637 z dnia 6 czerwca 2012 r.), dokonano m.in. nowelizacji przepisu art. 25 ustawy emerytalnej poprzez dodanie w art. 25 ust. 1b w brzmieniu: Jeżeli ubezpieczony pobrał emeryturę na podstawie przepisów art. 26b, 46, 50, 50a, 50e, 184 lub art. 88 ustawy z dnia 26 stycznia 1982 r. - Karta Nauczyciela (Dz. U. z 2006 r., nr 97, poz. 674 ze zm.), podstawę obliczenia emerytury, o której mowa w art. 24, ustaloną zgodnie z ust. 1, pomniejsza się o kwotę stanowiącą sumę kwot pobranych emerytur w wysokości przed odliczeniem zaliczki na podatek dochodowy od osób fizycznych i składki na ubezpieczenie zdrowotne.

Organ rentowy obliczając wysokość emerytury ubezpieczonego w wieku powszechnym zastosował ten przepis, pomniejszając podstawę obliczenia jego emerytury o kwotę stanowiącą sumę kwot pobranej dotychczas emerytury w wieku obniżonym.

Z kolei, Trybunał Konstytucyjny w cytowanym powyżej wyroku z dnia 4 czerwca 2024 r., SK 140/20, podtrzymał wcześniejszą linię orzecznictwa wyrażoną w wyroku z dnia 6 marca 2019 r., P 20/16, przyjmując, że regulacja zawarta w art. 25 ust. 1b ustawy emerytalnej, w stosunku do osób, które wniosek o przyznanie emerytury w wieku obniżonym złożyły do dnia ogłoszenia ustawy z dnia 11 maja 2012 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz niektórych innych ustaw, jest niezgodna z art. 67 ust. 1 w związku z art. 2 Konstytucji.

Sąd Okręgowy miał na uwadze, że wyroki Trybunału Konstytucyjnego są ostateczne i powszechnie obowiązujące oraz, że sentencja przedmiotowego orzeczenia nie zawiera elementu intertemporalnego, zatem Sąd ten przyjął, że w stosunku do osób w takiej sytuacji faktycznej jak ubezpieczony przepis ten od początku jego obowiązywania był niezgodny z Konstytucją i jako taki nie powinien być zastosowany.

Przy czym, sąd pierwszej instancji wskazał, że do dnia wyrokowania w niniejszej sprawie wymienione orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego nie zostało opublikowane w Dzienniku Ustaw. Zdaniem Sądu nieuprawnione zaniechanie władzy wykonawczej w publikacji przedmiotowego orzeczenia nie może wpływać na brak możliwości jego zastosowania. W konsekwencji Sąd Okręgowy, opierając się o treść wymienionego wyroku oraz wyroku z dnia 6 marca 2019 r. dokonał wykładni konstytucyjnej (nie kontrolował konstytucyjności przepisu) przepisu art. 25 ust. 1b ustawy emerytalnej, przyjmując, że nie może on mieć zastosowania w sytuacji faktycznej ubezpieczonego.

W konsekwencji, Sąd na mocy art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję i zobowiązał organ rentowy do ponownego obliczenia wysokości emerytury ubezpieczonego w wieku powszechnym z pominięciem przepisu art. 25 ust. 1b ustawy emerytalnej.

Jednocześnie, sąd meriti uznał, że organ rentowy nie ponosi winy w zastosowaniu przedmiotowego przepisu i dlatego stwierdził brak podstaw do ustalenia odpowiedzialności organu rentowego za nie wydanie decyzji w terminie.

Z powyższym wyrokiem Sądu Okręgowego w Szczecinie w zakresie punktu I nie zgodził się Zakład Ubezpieczeń Społecznych, który w wywiedzionej apelacji zarzucił mu naruszenie:

1.

przepisu prawa materialnego, tj. art. 25 ust. 1b ustawy emerytalnej poprzez niezasadne przyjęcie, że przepis ten nie ma zastosowania w sprawie;

2.

przepisów prawa procesowego, które mogło mieć wpływ na rozstrzygnięcie, a w szczególności:

a)

art. 316 § 1 k.p.c. w zw. art. 190 ust. 2 i 3 Konstytucji RP w zw. z art. 9 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 20 lipca 2020 r. o ogłaszaniu aktów normatywnych i niektórych innych aktów prawnych poprzez błędne przyjęcie, że wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 4 czerwca 2024 r., sygn. akt SK 140/20, wszedł w życie, gdy faktycznie nie został on opublikowany i brak jest podstaw do zastosowania go w niniejszej sprawie;

b)

art. 233 k.p.c. poprzez błędne ustalenie stanu faktycznego polegające na wskazaniu, że decyzja z dnia 1 lutego 2021 r. została wydana na wniosek ubezpieczonego z dnia 27 września 2010 r., gdy w istocie decyzja została wydana w rozpoznaniu wniosku z dnia 28 września 2020 r.

W oparciu o powyższe apelujący wniósł o:

- zmianę zaskarżonego wyroku w punkcie I poprzez oddalenie odwołania,

ewentualnie

- uchylenie zaskarżonego wyroku w powyższym zakresie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji,

- zasądzenie zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu skarżący między innymi wskazał, że nieuprawnione jest dokonywanie przez Sąd wykładni konstytucyjnej art. 25 ust. 1b ustawy emerytalnej przyjmując, że nie może on mieć zastosowania w sytuacji faktycznej ubezpieczonego. Apelujący podkreślił, że bezspornym jest, iż wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 4 czerwca 2024 r., sygn. akt SK 140/20, nie został ogłoszony w Dzienniku Ustaw. Natomiast zgodnie z art. 190 ust. 2 i 3 Konstytucji RP orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego w sprawach wymienionych w art. 188 podlegają niezwłocznemu ogłoszeniu w organie urzędowym, w którym akt normatywny był ogłoszony. Jeżeli akt nie był ogłoszony, orzeczenie ogłasza się w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej "Monitor Polski". Orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, jednak Trybunał Konstytucyjny może określić inny termin utraty mocy obowiązującej aktu normatywnego. Termin ten nie może przekroczyć osiemnastu miesięcy, gdy chodzi o ustawę, a gdy chodzi o inny akt normatywny - dwunastu miesięcy. W przypadku orzeczeń, które wiążą się z nakładami finansowymi nie przewidzianymi w ustawie budżetowej, Trybunał Konstytucyjny określa termin utraty mocy obowiązującej aktu normatywnego po zapoznaniu się z opinią Rady Ministrów. Z kolei, w myśl art. 9 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 20 lipca 2020 r. o ogłaszaniu aktów normatywnych i niektórych innych aktów prawnych w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej, zwanym dalej "Dziennikiem Ustaw", ogłasza się orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego dotyczące aktów normatywnych ogłoszonych w Dzienniku Ustaw.

Konkludując, zdaniem organu do czasu ogłoszenia powołanego wyroku Trybunału Konstytucyjnego w Dzienniku Ustaw należy uznać, że art. 25 ust. 1b ustawy emerytalnej niezmiennie obowiązuje i organ rentowy prawidłowo zastosował go w niniejszej sprawie. Przy czym, zdaniem organu Sąd powinien badać stan prawny na dzień wydania zaskarżonej decyzji, zaś powołany wyrok Trybunału

zapadł po wydaniu zaskarżonej decyzji. Zatem, gdyby wyrok został ogłoszony w dacie wyrokowania nie stanowiłby podstawy do zmiany zaskarżonej decyzji, lecz uprawniałby ubezpieczonego do złożenia skargi o wznowienie postępowania.

W odpowiedzi apelację T. B. wniósł o jej odrzucenie / oddalenie w całości, zasądzenie kosztów postępowania wg norm przepisanych i ewentualnie, w przypadku nieuwzględnienia wniosku o odrzucenie / oddalenie apelacji - wydanie wyroku apelacyjnego przez Sąd Apelacyjny w Szczecinie po ogłoszeniu wyroku TK z dnia 4 czerwca 2024 r., sygn. akt SK 140/20, w dzienniku urzędowym.

Ubezpieczony wskazał, że apelacja jest bezzasadna w świetle oczywistej niekonstytucyjności art. 25 ust. 1b ustawy emerytalnej i jako taka powinna zostać w całości odrzucona.

Zdaniem ubezpieczonego wyrok sądu pierwszej instancji czyni zadość literze prawa i stanowi faktycznemu, który miał miejsce.

Ubezpieczony zaznaczył, że apelujący nie oparł się na merytorycznym błędzie, ale na formalnym, tj. na braku ogłoszenia wyroku TK, o którym mowa wyżej, w dzienniku urzędowym, który to fakt jest niezależny od stron postępowania ani też od Sądu, wydającego orzeczenie korzystne dla strony odwołującej się, jak i dla wielu oczekujących skrzywdzonych emerytów. Zdaniem ubezpieczonego zła wola organu jest bezsprzeczna.

Sąd Apelacyjny rozważył, co następuje:

Apelacja organu rentowego okazała się nieuzasadniona.

Mając na uwadze zarzut apelacji naruszenia art. 233 k.p.c. i porządkując ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd Okręgowy należy wskazać, iż wbrew twierdzeniu tego Sądu decyzja z dnia 1 lutego 2021 r. została wydana na wniosek ubezpieczonego z dnia 28 września 2020 r., nie zaś z dnia 27 września 2010 r., co jednoznacznie wynika z tych dokumentów, które znajdują się w dołączonych do sprawy aktach organu rentowego (k. 1 i 9 plik II akt ZUS).

Uwzględniając powyższe ustalenie, w ocenie Sądu Apelacyjnego, rozstrzygnięcie sądu pierwszej instancji jest prawidłowe. Sąd Okręgowy właściwie przeprowadził postępowanie dowodowe, nie uchybiając przepisom prawa procesowego, a ponieważ ustalone okoliczności nie były sporne między stronami i wynikały z dokumentów przez strony sporządzone i przez nie niekwestionowane, to w konsekwencji Sąd Okręgowy prawidłowo ustalił stan faktyczny sprawy. Dlatego sąd odwoławczy podzielił i przyjął za własne ustalenia faktyczne przedstawione w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku rezygnując jednocześnie z ich ponownego szczegółowego przytaczania w tej części uzasadnienia (art. 387 § 2¹ pkt. 1 k.p.c.).

W pierwszej kolejności należy zaznaczyć, że niniejsza sprawa dotyczy kwestii zastosowania art. 25 ust. 1b ustawy emerytalnej dla obliczenia wysokości podstawy emerytury ubezpieczonemu urodzonemu w (...) roku, który skorzystał z przywileju przejścia na emeryturę w wieku obniżonym, a powszechny wiek emerytalny osiągnęli po dniu wejścia w życie art. 25 ust. 1b ustawy emerytalnej, zgodnie z którym jeżeli ubezpieczony pobrał emeryturę częściową lub emeryturę na podstawie przepisów art. 46, art. 50, art. 50a, art. 50e lub art. 184, a także art. 88 lub art. 88a ustawy z dnia 26 stycznia 1982 r. - Karta Nauczyciela, podstawę obliczenia emerytury, o której mowa w art. 24, ustaloną zgodnie z ust. 1, pomniejsza się o kwotę stanowiącą sumę kwot pobranych emerytur w wysokości przed odliczeniem zaliczki na podatek dochodowy od osób fizycznych i składki na ubezpieczenie zdrowotne.

Sąd Apelacyjny miał na uwadze, że Sąd Najwyższy - po raz pierwszy - w wyroku z dnia 6 maja 2021 r., III USKP 52/21 (OSNP 2022/2/19), wyraził pogląd, że mimo iż wywody prawne Trybunału Konstytucyjnego w wyroku z dnia 6 marca 2019 r., P 20/16, koncentrowały się na sytuacji kobiet urodzonych w 1953 r., to wyrażone w uzasadnieniu tego wyroku zapatrywania prawne co do standardu konstytucyjnego, z którego wynikała sprzeczność art. 25 ust. 1b ustawy emerytalnej z art. 2 Konstytucji RP i z wyrażoną w tym przepisie zasadą zaufania obywateli do państwa i stanowionego przez nie prawa, w pełni znajdują zastosowanie także do sytuacji mężczyzn urodzonych w latach 1949-1953, którzy skorzystali z prawa do emerytury wcześniejszej. Sąd Najwyższy w wyroku tym przyjął, że „skoro wnioskodawca nabył abstrakcyjnie prawo do emerytury w wieku powszechnym dopiero w marcu 2017 r., a w chwili przejścia na emeryturę w wieku obniżonym nie mógł spodziewać się tego, że decyzja ta spowoduje obniżenie świadczenia powszechnego, to powołany przepis ustawy emerytalnej należy rozumieć i stosować w taki sposób, że potrąceniu podlegają wyłącznie kwoty emerytury w wieku obniżonym wypłacone po osiągnięciu przez wnioskodawcę wieku uprawniającego do nabycia emerytury w wieku powszechnym”.

Powyższy pogląd w całości podzielił Sąd Najwyższy także w wyroku z dnia 18 stycznia 2022 r., III USKP 98/21 (LEX nr 3352121) i w wyroku z dnia 14 sierpnia 2024 r., III USKP 113/23 (LEX nr 374652) wyjaśniając w tym ostatnim orzeczeniu, że „pomniejszenie podstawy obliczenia emerytury, zgodnie z art. 25 ust. 1b ustawy emerytalnej, wprowadzone do tej ustawy na mocy nowelizacji z 2012 r., obowiązujące od dnia 1 stycznia 2013 r., mogło być przyjęte już w pierwotnej treści ustawy emerytalnej reformującej system emerytalny. Wszak ubezpieczony wypracowuje co do zasady kapitałowo (składkowo) tylko jedną emeryturę. Przejściowe pozostawienie uprawnień do wcześniejszych emerytur dla urodzonych po 1948 r. nie łączyło się z pomniejszeniem podstawy obliczenia emerytury powszechnej o wypłacone kwoty emerytury wcześniejszej. Przed wprowadzeniem art. 25 ust. 1b uprawniony do emerytury wcześniejszej nie musiał liczyć się z takim pomniejszeniem. Zaś Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 6 marca 2019 r., P 20/16, orzekł, że art. 25 ust. 1b w zakresie, w jakim dotyczy urodzonych w 1953 r. kobiet, które przed dniem 1 stycznia 2013 r. nabyły prawo do emerytury na podstawie art. 46 tej ustawy jest niezgodny z art. 2 Konstytucji RP ze względu na naruszenie zasady zaufania. Pytanie prawne dotyczyło tylko kobiet urodzonych w 1953 r. Niemniej jednak wyrok Trybunału obejmował tylko część problemu stosowania art. 25 ust. 1b ustawy emerytalnej do szerszego kręgu uprawnionych do wcześniejszych emerytur, urodzonych po 1948 r. Potwierdził to Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 4 czerwca 2024 r., SK 140/20, orzekając, że art. 25 ust. 1b ustawy emerytalnej w zakresie, w jakim dotyczy osób, które złożyły wniosek o przyznanie świadczeń, o których mowa w tym przepisie, przed dniem 6 czerwca 2012 r., jest niezgodny z art. 67 ust. 1 w związku z art. 2 Konstytucji RP”.

Powyższe stanowisko zostało powtórzone w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 8 stycznia 2025 r., III USKP 121/23 (LEX nr 3814736), w którym Sąd ten podkreślił, że art. 25 ust. 1b ustawy emerytalnej - w określonych w sprawie okolicznościach - należy rozumieć i stosować w taki sposób, że potrąceniu podlegają wyłącznie kwoty emerytury w wieku obniżonym wypłacone po osiągnięciu przez wnioskodawcę wieku uprawniającego do nabycia emerytury w wieku powszechnym. I tak rozumiany art. 25 ust. 1b ustawy emerytalnej - w ocenie Sądu Apelacyjnego - ma zastosowanie do ubezpieczonego w niniejszej sprawie.

Inaczej mówiąc, sytuacja prawna T. B., któremu w dniu 27 września 2010 r. przyznano prawo do emerytury w wieku obniżonym z uwagi na pracę w szczególnych warunkach, a następnie decyzją z dnia 1 lutego 2021 r. przyznano emeryturę od 26 września 2020 r. wobec osiągnięcia wieku emerytalnego i przy ustaleniu jej wysokości zastosowano odliczenie przewidziane w art. 25 ust. 1b ustawy emerytalnej - jest analogiczna, jak kobiet urodzonych w 1953 r. i ma do niego odpowiednie zastosowanie wykładnia zaprezentowana w wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 6 marca 2019 r., P 20/16, a wzmocniona wprost wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 4 czerwca 2024 r., SK 140/20 (OTK-A 2024/67). W wyroku tym Trybunał stwierdził, że art. 25 ust. 1b ustawy emerytalnej w zakresie, w jakim dotyczy osób, które złożyły wniosek o przyznanie świadczeń, o których mowa w tym przepisie, przed 6 czerwca 2012 r., jest niezgodny z art. 67 ust. 1 w związku z art. 2 Konstytucji. Zaskarżona regulacja niewątpliwie doprowadziła do sytuacji, w której skarżący nie tylko został zaskoczony pomniejszeniem świadczenia emerytalnego, a także nie miał możliwości - podobnie jak każda osoba, która złożyła wniosek przed 6 czerwca 2012 r. - przewidzieć konsekwencji, jakie na mocy nowo wprowadzonych przepisów wiązały się ze skorzystaniem z prawa do wcześniejszego świadczenia. Tego rodzaju legislacja, w ocenie Trybunału, w żaden sposób nie mieści się w ramach wyznaczonych przez art. 67 ust. 1 w związku z art. 2 Konstytucji.

Zatem mając na uwadze, że chociaż wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 6 marca 2019 r., P 20/16, odnosi się wprost wyłącznie do kobiet urodzonych w 1953 r., to jednak wynikający z tego orzeczenia standard konstytucyjny w zakresie wykładni art. 2 Konstytucji RP w kontekście ingerencji prawodawcy w uzasadnione prawnie oczekiwania osób pobierających emerytury w wieku obniżonym co do zasad kształtowania wysokości ich świadczeń po uzyskaniu prawa do emerytury w wieku powszechnym, ma zastosowanie także do mężczyzny, który nabył abstrakcyjnie prawo do emerytury w wieku powszechnym dopiero we wrześniu 2020 r., a w chwili przejścia na emeryturę w wieku obniżonym nie mógł spodziewać się tego, że decyzja ta spowoduje obniżenie jego świadczenia powszechnego (zob. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 6 maja 2021 r., III USKP 52/21 i z dnia 18 stycznia 2022 r., III USKP 98/21).

W przedstawionych okolicznościach fakt, że wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 4 czerwca 2024 r., SK 140/20 nie został opublikowany, nie ma wpływu na rozstrzygnięcie niniejszej sprawy.

Powyższe rozważania stanowią uzupełnienie stanowiska przedstawionego przez sąd pierwszej instancji.

Uwzględniając przedstawione rozważania, Sąd Apelacyjny uznał zarzut apelacji naruszenia prawa materialnego za nieuzasadniony, a wyrok Sądu Okręgowego za odpowiadający prawu i dlatego na podstawie art. 385 k.p.c. apelację organu rentowego oddalił w całości.

sędzia Urszula Iwanowska